

तीन-तीन कुराको पाठ

आज बापदादा आफ्ना सदाका साथी बच्चाहरूसँग मिल्न आउनु भएको छ। बच्चाहरू नै बाबाका सदाका साथी हुन्, सहयोगी हुन् किनकि अति स्नेही छन्। जो स्नेही हुन्छ उसको नै सदा सहयोगी साथी बन्छन्। त्यसैले स्नेही बच्चाहरू भएको कारणले बाबाले बच्चाहरू विना कुनै पनि कार्य गर्न सक्नुहुन्न। र, बच्चाहरूले पनि बाबा सिवाय कुनै कार्य गर्न सक्दैनन्। त्यसैले स्थापनाको आदिदेखि बाबाले ब्रह्माको साथमा ब्राह्मणहरू पनि रच्नु भयो। एकलै ब्रह्मा होइन। ब्रह्माको साथमा ब्राह्मण बच्चाहरू पनि पैदा भए। किन? बच्चाहरू सहयोगी साथीहरू हुन् त्यसैले जब बाबाको जयन्ती मनाउँछन्, त्यतिबेला साथमा के भन्छौ? शिव जयन्ती सो ब्रह्माको जयन्ती सो ब्राह्मणहरूको जयन्ती। त्यसैले साथ-साथै बापदादा र बच्चाहरू सबैको आदि रचना भयो र आदिबाट नै बाबाका सहयोगी साथी बन्यौ। त्यसैले बाबा आफ्ना सहयोगी साथीहरूसँग मिलिरहनु भएको छ। साथी अर्थात् हर कदममा, हर संकल्पमा, बोलमा साथ निर्वाह गर्नेहरू। अनुसरण गर्नु अर्थात् साथ निर्वाह गर्नु। त्यसैले हर कदममा साथ निर्वाह गर्ने अर्थात् बाबालाई अनुसरण गर्ने सच्चा साथी हौ। अविनाशी साथी हौ। जो सच्चा साथी हुन्छन्, तिनीहरूका हर कदम स्वतः नै बाबा समान चलिरहन्छन्। यता उता हुन सक्दैन। सच्चा साथीलाई मेहनत गर्ने पर्दैन, कदम यता उठाउँ अथवा उता उठाउँ भनेर। स्वतः नै बाबाको कदम माथि कदम राख्न सिवाय अलिकति पनि यता उता हुन सक्दैन। यस्ता सच्चा साथी बच्चाहरूको मनमा, बुद्धिमा, दिलमा के समाहित छ? म बाबाको, बाबा मेरो। बुद्धिमा रहन्छ— जुन बाबाको बेहद खजानाको वर्सा छ त्यो मेरो हो। दिलमा दिलाराम र दिल, अरु केही हुन सक्दैन। त्यसैले जब बाबाको याद समाहित छ भने जस्तो स्मृति त्यस्तै स्थिति र त्यस्तै कर्म पनि स्वतः नै हुन्छ। जसरी भक्तिमार्गमा पनि भक्तहरूले निश्चय देखाउनको लागि यही भन्छन्— हेर मेरो दिलमा को छ! तिमीहरूले भन्दैनौ तर स्वतः नै तिमी दिलबाट दिलाराम नै सबैलाई अनुभव हुन्छ अर्थात् देखिनुहुन्छ। त्यसैले सच्चा साथीहरू हर कदममा बाबा समान मास्टर सर्वशक्तिमान् हुन्छन्।

आज बापदादा बच्चाहरूलाई बधाई दिन आउनु भएको छ। सबै सहयोगी साथी बच्चाहरू आ-आफ्नो उमंग-उत्साहले यादमा, सेवामा अगाडि बढ्दै गइरहेका छन्। हरेकको मनमा एउटै दृढ संकल्प छ— विजयको झण्डा लहराउनु नै छ। सारा विश्वमा एक रूहानी बाबाको प्रत्यक्षताको झण्डा लहराउनु नै छ। जुन उच्च झण्डाको तल सारा विश्वका आत्माहरूले यो गीत गाउनेछन्— बाबा आउनु भएको छ। जसरी अहिले तिमीहरूले झण्डा लहराउँदा सबैले झण्डा मनी गीत गाउँछौ र फेरि के हुन्छ? झण्डा लहराउँदा सबै माथि फूलको वर्षा हुन्छ। त्यसैगरी सबैको दिलबाट यो गीत स्वतः नै निस्कन्छ। सर्वका एक बाबा। गति सद्गतिदाता एक बाबा। यसरी गीत गाउँदा अविनाशी सुख शान्तिको वर्सा, पुष्पको वर्षा समान अनुभव गर्नेछन्। बाबा भन्छन् र वर्षाको अनुभव गर्छन्। सबैको मनमा यो एउटै उमंग उत्साह छ। त्यसैले बापदादाले बच्चाहरूको उमंग उत्साहमा बच्चाहरूलाई बधाई दिनुहुन्छ। विदाई त दिनुहुन्न नि। बधाई। संगमयुगको हर समय बधाईको समय हो। त्यसैले मनको लगनमा, सेवाको लगनमा बापदादाले सबै बच्चाहरूलाई बधाई दिइरहनु भएको छ। सेवामा सदा अगाडि बढ्ने सबैको उमंग छ। यस्तो कोही छैन जसलाई सेवामा अगाडि बढ्ने उमंग नहोस्। यदि उमंग नहुँदो हो त यहाँ कसरी आउँथ्यौ! यो पनि उमंगको निशानी हो नि। उमंग उत्साह छ र सदा रहन्छ। साथ-साथै उमंग-उत्साहमा अगाडि बढ्दै गर्दा सेवामा पनि सदा निर्विघ्न हुन्छौ? उमंग उत्साह त धेरै राम्रो छ, तर निर्विघ्न सेवा र विघ्न पार गर्दै सेवा गर्नमा अन्तर हुन्छ। निर्विघ्न अर्थात् न कसैको लागि विघ्न रूप बन्छौ न कुनै विघ्न स्वरूपसँग आतिन्छौ। यो विशेषता उमंग-उत्साह सँग-सँगै अनुभव गर्छौ? या विघ्न आउँछ? एउटा हुन्छ विघ्न पाठ पढाउन आउने, दोस्रो हुन्छ विघ्न हल्लाउन आउने। यदि पाठ पढेर पक्का भयो भने त्यो विघ्न लगनमा परिवर्तन हुन्छ। यदि विघ्नसँग आतियौ भने रजिस्टरमा दाग लाग्छ। फरक भयो नि।

ब्राह्मण बन्नु अर्थात् मायालाई चुनौती दिनु हो— विघ्न आओस् तर म विजयी हुन्छु। मायालाई भन्छौ— तैले केही गर्न सक्दैनस्। पहिला मायाको साथी थियो। अब चुनौती दिन्छौ— मायाजित बन्छु भनेर। चुनौती दिन्छौ नि। नत्र विजयी को माथि बन्छौ? आफू माथि? विजयी रत्न बन्छौ अर्थात् मायामाथि नै विजय प्राप्त गर्छौ नि! विजय

मालामा उनिन्छौ, पुजिन्छौ। त्यसैले मायाजित बन्नु अर्थात् विजयी बन्नु हो। ब्राह्मण बन्नु अर्थात् मायालाई चुनौती दिनु। चुनौती दिनेले खेल खेल्छन्। आयो र गयो। टाढैबाट थाहा पाउँछन् र टाढैबाट भगाइदिन्छन्। समय खेर फाल्दैनन्। सेवामा त सबै धेरै राम्रा छौ। सेवाको साथ-साथै निर्विघ्न सेवाको सफलता होस्। जसरी पवित्रतामा आदिदेखि नै सफलता पायौ नि। यस्तो को छ, जो संकल्पमा पनि आदिदेखि अहिलेसम्म अपवित्र नबनेको होस्? यो विशेषता देख्छौ नि। केवल यो एक पवित्रताको कुराले मात्र सम्मान सहित पास त हुँदैनौ। सेवामा, स्वस्थितिमा, सम्पर्कमा, सम्बन्धमा, यादमा, सबैमा आदिबाट अहिलेसम्म अचल। हलचलमा नआएको, विघ्नको वशीभूत नभएको हुनुपर्छ। सुनाएँ नि- न विघ्नको वश हुनु छ, न स्वयं कसैको अगाडि विघ्न रूप बन्नु छ। यसको पनि नम्बर जम्मा हुन्छ। एउटा पवित्रता, दोस्रो अव्यभिचारी याद। यादको बीचमा अलिकति पनि कुनै विघ्न नहोस्। यही रीतिले सेवा सदा निर्विघ्न रहोस् र गुणहरूमा सदा सन्तुष्टता होस् र सन्तुष्ट गर्ने होस्। सन्तुष्टताको गुण सबै गुणहरूको दर्पण हो। त्यसैले गुणमा स्व प्रतिको सन्तुष्टताको अरूबाट प्रमाणपत्र लिनु पर्ने हुन्छ। यो हो सम्मान सहित पास हुने निशानी, अष्ट रत्नहरूको निशानी। सबैमा नम्बर लिनेवाला हौ यस्तो होइन- केवल एकमा मात्र ठीक हुनु छ। सेवामा राम्रो छु। बधाई त बापदादाले दिइरहनु नै भएको छ। अष्ट बन्नु छ, इष्ट बन्नु छ। अष्ट बन्न्यौ भने इष्ट पनि त्यति नै महान बन्ने छौ। यसको लागि तीन कुरा पूरा वर्ष याद राख्नु र जाँच गर्नु। यी तीनै कुरा यदि अलिकति पनि संकल्प मात्रमा रहेको छ भने विदाई देऊ। आज बधाईको दिन हो नि। जब छुट्टी दिन्छौ तब विदाईमा के गर्छौ? (मिश्री, बदाम, अलाइची दिन्छन्) त्यसमा तीन चीज हुन्छन्। त्यसैले बापदादालाई पनि तीन चीज दिन्छौ नि। विदाई होइन, बधाई हो। त्यसैले त मुख मीठा गराउँछौ। यहाँ तीन चीजहरू किन दिइन्छ? फेरि चाँडै आउने याद रहन्छ। बापदादाले पनि आज तीन कुरा बताइरहनु भएको छ। जुन सेवामा कहिलेकाहीँ विघ्न रूप पनि बन्छन्। तीन कुरामाथि विशेष फेरि बापदादाले ध्यान दिलाइरहनु भएको छ, जुन कुरामा ध्यान दिनाले स्वतः नै सम्मान सहित पास हुन्छौ।

पहिलो कुरा - कुनै पनि प्रकारको हृदको लगाव नहोस्। बाबाको लगाव छुट्टै कुरा हो तर हृदको लगाव नहोस्। **दोस्रो** - कुनै पनि प्रकारको स्वयंको स्वयंसँग वा कुनै अर्कोसँग तनाव अर्थात् खिचातानी नहोस्। लगाव नहोस्, मायासँग युद्ध सिवाय आपसमा खिचातानी नहोस्। **तेस्रो** - कुनै प्रकारको कमजोर स्वभाव नहोस्। लगाव, तनाव र कमजोर स्वभाव केही पनि नहोस्। वास्तवमा स्वभाव शब्द धेरै राम्रो छ। स्वभाव अर्थात् स्वको भाव। स्व श्रेष्ठलाई भनिन्छ। श्रेष्ठ भाव छ, स्व को भाव छ भने आत्म-अभिमानि हुन्छ। तर भाव-स्वभाव, भाव-स्वभाव शब्द धेरै बोल्छौ नि? यो कमजोर स्वभाव हो। जुन समय प्रति समय उड्ती कलामा विघ्न रूप बन्छ। जसलाई तिमीहरूले रोयल रूपमा भन्ने गर्छौ- मेरो स्वभाव यस्तो छ। स्वभाव श्रेष्ठ छ भने बाबा समान छ। विघ्न रूप बन्छ भने कमजोर स्वभाव छ। त्यसैले तीनै शब्दको अर्थ जान्दछौ नि। कति प्रकारका तनाव छन्। तनावको कारण हो “मै-पन”। मैले यो गरेँ। मैले यो गर्न सक्छु। मैले नै गर्छु। यो जुन मै-पन छ यसले तनाव पैदा गर्छ। “म” यो देह-अभिमान हो। एउटा हुन्छ म श्रेष्ठ आत्मा हुँ। एउटा हुन्छ, म फलानी आत्मा हुँ, म समझदार छु, म योगी हुँ, म जानी हुँ। म सेवामा अगाडि नम्बरमा छु। यो मै-पनले तनाव पैदा गर्छ। यही कारणले सेवामा कतै-कतै तीव्रगति हुनु पर्नेमा त्यो तीव्र गतिको सट्टा सुस्त गति हुन जान्छ। हिँडिरहन्छन् तर गति तीव्र हुन सक्दैन। गति तीव्र गर्ने आधार हो- अरू अगाडि बढेको देखेर सम्झनु पर्छ अरू अगाडि बढ्नु नै आफू बढ्नु हो। बुझ्नेका छौ नि- सेवामा के मैपन आउँछ? यो मैपनले नै तीव्रगतिलाई समाप्त गरिदिन्छ। बुझ्यौ!

यी तीन कुरा दिन्छौ नि? कि साथमा लिएर जान्छौ? यसलाई भनिन्छ त्यागद्वारा मिलेको भाग्य। सदा बाँडेर खाऊ र बढाऊ। यस्तो त्यागको भाग्य मिलेको छ। सेवाका साधनहरू त्यागका भाग्य हुन्। तर यो भाग्यलाई मैपनमा सिमित राख्यौ भने बढ्दैन। सदा त्यागको भाग्यको फललाई अरूलाई पनि सहयोगी बनाएर बाँड्दै अगाडि बढ। केवल म, म नगर, तिमीहरूले पनि खाँऊ। बाँडेर एक अर्कासँग हात मिलाउँदै अगाडि बढ। अहिले सेवाको बीचमा यस्तो प्रकम्पन देखिन्छ। त्यसैले यस्तोमा विशाल दिल बनाऊ। यसलाई भनिन्छ जसले आँट्छ त्यो अर्जुन हुन्छ। एक अर्कालाई नहेर। यसले पनि यस्तो गर्छ नि। यस्तो त हुन्छ नै, नभन। स्वयं विशेषता देखाउनको लागि निमित्त बन। ब्रह्मा बाबाको विशेषता के रहयो? सदा बच्चाहरूलाई अगाडि राख्नु भयो। म भन्दा बच्चाहरू होसियार छन्। बच्चाहरूले गर्छन्। यतिसम्म त्यागको भाग्यको त्याग गर्नुभयो। यदि कसैले प्यारको कारणले, प्राप्तिको कारणले ब्रह्माको महिमा गर्थे भने त्यसमा पनि बाबाको याद दिलाउनु हुन्थ्यो। ब्रह्माबाट वर्सा मिल्दैन। ब्रह्माको फोटो राख्नु छैन। ब्रह्मालाई सबैथोक नसम्झ्नु, भन्नुहुन्थ्यो। त्यसैले यसलाई भनिएको हो- त्यागको

भाग्यको पनि त्याग गरेर सेवामा लाग्नु। यस्तोमा डबल महादानी हुन्छौ। अरुले लिनुहोस् नभन्दै स्वयंले आफूतर्फ नतान। यदि स्वयंले आफ्नो महिमा गर्छौ, आफूतर्फ तान्छौ भने त्यस्तालाई कुन शब्द भनिन्छ? मुरलीमा सुनेका छौ नि। यस्तो नबन्नु। कुनै पनि कुरालाई स्वयं आफूतर्फ तान्ने खिचातानी कहिल्यै नगर। सजिलै मिलोस् त्यही श्रेष्ठ भाग्य हुन्छ। तानेर लिनेलाई श्रेष्ठ भाग्य भनिँदैन। त्यस्तोमा सिद्धि हुँदैन। मेहनत धेरै सफलता कम किनकि सबैको आशीर्वाद मिलेको हुँदैन। जुन सजिलै मिलेको हुन्छ त्यसमा सबैको आशीर्वाद भरिएको हुन्छ। बुझ्यौ!

तनाव के हो? लगावलाई त त्यस दिन स्पष्ट गरेको थिएँ। कुनै पनि कमजोर स्वभाव नहोस्। यस्तो पनि नसम्झ- म त यस देशमा रहनेवाला हुँ त्यसैले मेरो स्वभाव, मेरो हिँडाइ, मेरो बसाइ- यस्तो होइन। देशको कारणले, धर्मको कारणले, सङ्गको कारणले यस्तो मेरो स्वभाव छ। यस्तो होइन। तिमीहरू कुन देशका हो? यो त सेवाको लागि निमित्त स्थान मिलेको हो। न कोही विदेशी छ, न यस्तो नशा होस्- म त भारतवासी हुँ। सबै एक बाबाका हुन्। भारतवासी पनि ब्राह्मण आत्मा हुन्। विदेशमा रहनेहरू पनि ब्राह्मण आत्मा हुन्। अन्तर छैन। यस्तो होइन- भारतवासी यस्ता हुन्छन्, विदेशी यस्ता हुन्छन्। यो शब्द पनि कहिल्यै नबोल्नु। सबै ब्राह्मण आत्माहरू हुन्। यो त सेवाको लागि स्थान हो। सुनाएको थिएँ नि- तिमीहरू विदेशमा किन पुगेका हो? त्यहाँ किन जन्म लियो? भारतमा किन लिएनौ? त्यहाँ गएका हो सेवा स्थान खोल्नको लागि। नत्र भारतवासीलाई भिसाको लागि कति समस्या छ। तिमीहरू त सहजै त्यही रहेका छौ नि। कति देशमा सेवा भइरहेको छ। त्यसैले सेवाको लागि विदेश गएका हो। बाँकी हो सबै ब्राह्मण आत्माहरू। त्यसैले कसैले पनि कुनै आधारमा स्वभाव नबनाउनु। जुन बाबाको स्वभाव त्यो बच्चाहरूको स्वभाव। बाबाको स्वभाव के हो? सदा हरेक आत्मा प्रति कल्याण वा दयाको भावनाको स्वभाव। हरेकलाई माथि उठाउने स्वभाव, मधुरताको स्वभाव, निर्माणताको स्वभाव। मेरो स्वभाव यस्तो छ- यस्तो कहिल्यै नबोल। मेरो कहाँबाट आयो? मेरो चर्को बोल्ने स्वभाव छ, मेरो आवेशमा आउने स्वभाव छ। स्वभावको कारण हुन्छन्। यो माया हो। कतिको अभिमानको स्वभाव हुन्छ, ईर्ष्याको, आवेशमा आउने स्वभाव हुन्छ, दिलशिकस्त हुने स्वभाव हुन्छ। राम्रो भएर पनि आफूलाई राम्रो सम्झिँदैनन्। सदैव आफूलाई कमजोर नै सम्झिन्छन्। म अगोडि जान सकिँदैन। गर्न सकिँदैन। यो दिलशिकस्त हुने स्वभाव हो, यो पनि गलत हो। अभिमानमा नआऊ। तर स्वमानमा रहने गर। त्यसैले यस्ता प्रकारका स्वभावलाई भनिन्छ कमजोर स्वभाव। यी तीनै कुराको ध्यान सारा वर्ष राख्नु। यी तीनै कुराबाट सुरक्षित रहनु छ। मुस्किल छ? छैन नि? साथी आदिदेखि अन्त्यसम्म सहयोगी साथी हुनुहुन्छ। साथी त समान चाहियो नि। यदि साथीहरूमा समानता छैन भने साथीले प्रीतको रीति निर्वाह गर्न सक्दैनन्। ठीकै छ अब यी ३ कुरा भने ध्यानमा राख्नु। तर यी तीन कुराबाट सदा किनारा हुनको लागि अरु ३ कुरा याद राख्नु छ। आज तीनको पाठ पढाइरहनु भएको छ। सदा आफ्नो जीवनमा एउटा सन्तुलन राख्नु छ। सबै कुरामा सन्तुलन होस्। याद र सेवामा सन्तुलन होस्। स्वमानले अभिमानलाई समाप्त गर्छ। स्वमानमा स्थित रहनु छ। यी सबै कुरा स्मृतिमा रहोस्। धेरै रमणीक पनि होइन, धेरै गम्भीर पनि होइन सन्तुलन होस्। समयमा रमणीक, समयमा गम्भीर। त्यसैले एउटा छ सन्तुलन दोस्रो- सदा अमृतबेलामा बाबासँग वरदान लिनु। सधैं अमृतबेलामा बापदादाले बच्चाहरू प्रति आशीर्वादको झोली खोलेदिनु हुन्छ। त्यसबाट जति लिन मन लाग्छ त्यति लिन सक्छौ। त्यसैले सन्तुलन, आशीर्वाद र तेस्रो सम्पन्न जीवन। यी तीनै कुरा स्मृतिमा रहनाले ती तीनै कुरा जसलाई ध्यान दिनु पर्ने छ ती स्वतः नै समाप्त हुन्छन्। बुझ्यौ! अच्छा! बाँकी तीन कुरा सुन।

लक्ष्यको रूपमा वा धारणाको रूपमा विशेष तीन कुरालाई ध्यानमा राख्नु छ। तीनलाई छोड्नु छ र यिनलाई धारण गर्नु छ। छोड्ने जति त छोड्यौ नि सदाको लागि, त्यसलाई याद गर्ने आवश्यकता पर्दैन। तर यी तीन कुरा जुन सुनाएँ, तिनलाई स्मृतिमा राख्नु र धारणा स्वरूपमा विशेष याद राख्नु। एक- सबै कुरामा सच्चाइ होस्, मिलावट होइन। यसलाई भनिन्छ- सच्चाइ। संकल्पमा, बोलीमा, सबै कुरामा सच्चा। सच्चा दिलमाथि साहेब राजी। सच्चाको निशानी के हुन्छ? सच तो बिठो नच। जो सच्चा हुन्छ ऊ सदा खुशीमा नाँचिरहन्छ। त्यसैले एक रियल्टी, दोस्रो छ रोयल्टी। स-सानो कुरामा कहिल्यै पनि बुद्धि झुकावमा नआओस्। जसरी रोयल बच्चाहरू हुन्छन्, तिनीहरूको कहिल्यै सानो चीजमा नजर जाँदैन। यदि नजर गयो भने तिनीहरूलाई रोयल भनिँदैन। कुनै पनि स-साना कुरातिर बुद्धिको झुकाव भयो भने तिनीहरूलाई रोयल भनिँदैन। जो रोयल हुन्छन् तिनीहरू सदा प्राप्ति स्वरूप हुन्छन्। कतै आँखा वा बुद्धि जाँदैन। यो हो रुहानी रोयल्टी। कपडाको लागि रोयल्टी होइन। त्यसैले

रियल्टी, रोयल्टी र तेस्रो युनिटी। हरेक कुरामा संकल्पमा, बोलीमा, कर्ममा पनि सदा एक आपसमा एकता देखियोस्। ब्राह्मण अर्थात् एक। लाख होइन एक। यसलाई भनिन्छ एकता। त्यहाँ अनेक स्थितिको कारणले एक पनि अनेक हुन्छन् तर यहाँ अनेक भएर पनि एक छौं। यसलाई भनिन्छ एकता। अरुलाई हेर्नु छैन। हामी चाहन्छौं एकता गरौं तर तिनीहरूले गर्दैनन्। यदि तिमीहरूले गर्दैरह्यौ भने तिनीहरूलाई अनेकता गर्ने मौका नै मिल्दैन। कसैले हात यस्तो गर्यो तर अर्काले गरेन भने आवाज हुँदैन। यदि कसैले अनेकताको कुनै पनि कार्य गर्छ र तिमीहरू एकतामा रह्यौ भने अनेकता ल्याउनेहरूले कहिल्यै अनेकताको काम गर्न सक्दैनन्। एकतामा आउने पर्छ। त्यसैले तीन कुरा- रियल्टी, रोयल्टी र युनिटी। यी तीन कुरा सदा बाबा समान बन्नमा सहयोगी बन्छन्। बुझ्यौ- आज तीनको पाठ पढ्यौ नि। बाबालाई त बच्चाहरू माथि गर्व छ। यति योग्य बच्चाहरू र योगी बच्चाहरू कुनै पिताका हुन सक्दैनन्। योग्य पनि छौ र योगी पनि छौ र एक-एक जना पदमापदमा भाग्यवान पनि छौ। सारा कल्पमा यति र यस्ता बच्चाहरू हुन सक्दैनन्। त्यसैले विशेष अमृतबेलाको समय बापदादाले ब्राह्मणहरूको लागि किन राख्नु भयो? किनकि विशेष बापदादाले हरेक बच्चाको विशेषतालाई, सेवालाई, गुणहरूलाई सदा सामुन्ने ल्याउनुहुन्छ। र, के गर्नुहुन्छ? जुन हरेक बच्चाका विशेषता छन्, गुणहरू छन्, सेवा छन् तिनीहरूलाई विशेष वरदानद्वारा अविनाशी बनाउनुहुन्छ। त्यसैले खास यो समय बच्चाहरूको लागि राखिएको छ। अमृतबेलामा विशेष पालना हुन्छ। हरेकलाई बापदादाले स्नेहको, सहयोगको, वरदानको पालना दिनुहुन्छ। बुझ्यौ- बापदादाले के गर्नुहुन्छ र तिमीहरूले के गर्छौ? शिवबाबा सुखदाता हुनुहुन्छ, शान्तिदाता हुनुहुन्छ... यस्तो भन्छौ नि। बाबाले पालना दिनुहुन्छ। जसरी आमा बुवाले बच्चाहरूलाई बिहान तयार गर्छन्, सरसफाई गरेर फेरि भन्छन्- अब सारा दिन खाऊ, पिऊ र पढ। बापदादाले पनि अमृतबेला यस्तो पालना दिनुहुन्छ अर्थात् सारा दिनको लागि शक्ति भरिदिनुहुन्छ। विशेष पालनाको यो समय हो। यो अतिरिक्त वरदानको पालनाको समय हो। अमृतबेला वरदानको झोली खुल्छ। जति जसले वरदान लिन चाहन्छन् सच्चा दिलले, मतलबले होइन। जब मतलब हुन्छ, तब भन्ने गर्छन् हामीलाई यो दिनुहोस्। जसले मतलबले माग्छन्, बापदादाले पनि के गर्नुहुन्छ? तिनीहरूको मतलब सिद्ध गर्नको लागि त्यति मात्र शक्ति दिनुहुन्छ अर्थात् मतलब पुरा भयो अनि खतम। जे भए पनि बच्चा हुनु हुँदैन भन्न सक्नुहुन्न। त्यसैले सदा वरदानले नै पलिइरहनु, चलिइरहनु, उडिरहनु। यसको लागि जति अमृतबेला शक्तिशाली बन्छौ त्यति नै सारा दिन सहज हुन्छ। बुझ्यौ?

सदा स्वयंलाई सम्मान सहित पास बनाउनको लागि लक्ष्य र लक्षणमा चल्ने, सदा स्वयंलाई ब्रह्मा बाबा समान त्यागको भाग्य बाँड्ने, नम्बरवन त्यागी श्रेष्ठ भाग्य बनाउने, सदा सहज प्राप्तिको अधिकारी बनेर स्व उन्नति र सेवाको उन्नति गर्ने, सदा हर कदममा सहयोगी, साथी बनेर अगाडि बढ्ने, स्मृति, स्थिति शक्तिशाली बनाएर सदा बाबालाई अनुसरण गर्ने, यस्ता सदा सहयोगी साथी, फरमानबरदार, आज्ञाकारी, सन्तुष्ट रहने, सबैलाई राजी गर्ने राजलाई जान्ने, यस्ता श्रेष्ठ आत्माहरूलाई, महान पुण्य आत्माहरूलाई, डबल महादानी बच्चाहरूलाई बापदादाको याद-प्यार एवं नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

वरदान:- मनसा बन्धनबाट मुक्त, अतीन्द्रिय सुखको अनुभूति गर्ने मुक्ति दाता भव
अतीन्द्रिय सुखमा झुल्नु- यो संगमयुगी ब्राह्मणहरूको विशेषता हो। तर मनसा संकल्पको बन्धनले अतीन्द्रिय खुशी वा अतीन्द्रिय सुखको अनुभव गर्न दिँदैन। व्यर्थ संकल्प, ईर्ष्या, अलबेलापन वा आलस्यको संकल्पको बन्धनमा बाँधिनु नै मनसा बन्धन हो, यस्ता आत्माले अभिमान वश अर्काको दोष नै सोचिरहन्छन्। तिनीहरूको महसुसता शक्ति समाप्त हुन्छ त्यसैले यो सूक्ष्म बन्धनबाट मुक्त बन, तब मुक्ति दाता बन्न सक्छौ।

स्लोगन:- यस्तो खुशीहरूको खानीबाट सम्पन्न बन, जसले गर्दा तिम्रो पासमा दुःखको लहर पनि नआओस्।

अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि विशेष होमवर्क :-

तिम्रो सामुन्ने कसैले जतिसुकै व्यर्थ बोलोस् तर तिमीले व्यर्थलाई समर्थमा परिवर्तन गरिदेऊ। व्यर्थलाई आफ्नो बुद्धिमा स्वीकार नगर। यदि एउटा पनि व्यर्थ बोली स्वीकार गर्यौ भने एक व्यर्थले अनेक व्यर्थलाई जन्म दिन्छ। आफ्नो बोली माथि पनि पूरा ध्यान देऊ। “कम बोल, बिस्तारै बोल, मीठो बोल” तब अव्यक्त स्थिति सहजै बन्ने छ।